

OTROK

Janez Menart

V blisku ljubezni neviden,
stopil je v vežo življenja,
naelektren od hotenja,
da se razraste v ženi
v kožo in kost in tkivo,
da bi kdaj v šolski klopi
sklanjal, nerazrešljivo
tisočkrat zapleteni
»jaz, mene, meni...«

Kakor titanček zariva
v sluznico miligrame
in drgeta skozi tkiva:
Mamica, misli name!

Mislím, saj mislim nate,
mislim ponoči, ko sanje
v dar mi nesó stanovanje,
mislim pri trezni zavesti,
ko me vsakdanja bodočnost
v slehernem hipu priganja:

Liter črnega vina,
vejica rožmarina,
trikrat dnevno po dva kinina.

Mamica, kaj te ni sram!
Vendar, če tiraš me v smrt,
vedi: kot klop sem zažrt,
jaz se ne dam!

Kaj si želiš v svet nadlog,
dete neumno! Tu zunaj
čaka začaran te krog:
misli! in čuti! in dvomi!

ljubi! sovraži! računaj!
in trepetaj pred atomi!
Dete, doklèr te še ni,
pametno, mirno umri!

Liter črnega vina,
vejica rožmarina,
trikrat dnevno po dva kinina.

Ampak jaz nočem, jaz nočem,
nočem umreti!
Hočem, stotisočkrat hočem
živeti!

Dete, le kaj bi hodilo na svet?
Glej milijarde teh daljnih zvezd!
Dete, prišlo bi samo umret,
smrt je strahoten, brezumen cilj,
ki ga pozna zavest.
Dete, doklèr te še ni,
pametno, mirno umri!

Mamica, kaj tu stojiš
in kot v zasmeh ljubezni
gledaš ta zláto stekleni napis:
SPECIALIST ZA ŽENSKÉ BOLEZNI

Mamica, ko me razžre
gumijasti vonj rokavice,
v gnoj brez sledu se utopim.
Mamica, jaz se bojim
britvastega robu
hladne ponikljane žlice.
Kaj se ti ne?

Mamica, pojdi naprej!
Glej,
dvoje ročic že imam,
dvoje nožic že imam,
prstkov deset in še enkrat deset,
ritko in glávico tudi,

srčeca drobni trepet
kmalu te v sreči začudi,
potlej se odebelim,
laske dobim,
v gozdu že čakajo ptički
in v trgovini igračke,
čakajo račke in psički,
dude in prve hlačke,
pojdi, le pojdi od tod,
glej, saj gre noga sama,
glej, saj to težko pot
kmalu konča moj
ma-ma!

Sredi vseмирskih cest,
sredi nemirnih mest,
sredi željá in skrbi
čudež zori.

Skoz medenico,
kot skoz slavolok,
stopil bo v družbo veselih otrok
in dobrih in slabih
ljudi.